

[Holstein.]

Almisseforanstaltning, som vi i sin Tid sagde, ganske paa Linie med den Skattehjælp, som blev ydet ved Oktoberforliget i 1931 til de mest forgældede Landbrugere, en Hjælp, som alle afgørende Faktorer i hvert Fald i Partiet Venstre var enige om ikke var en økonomisk Krisehjælp til Landbruget som Erhverv, men netop kun en midlertidig social Understøttelse. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller har jo heller intet Øjeblik paastaaet, at det var erhvervsøkonomisk Krisehjælp; det ærede Medlem har begrundet sin Tilslutning til denne Foranstaltning ved Oktoberforliget med, at det paa Grund af Krisens voldsomme Sætten ind over det danske Landbrugserhverv var nødvendigt at træffe denne Foranstaltning som midlertidig Foranstaltning for at undgaa Kalamiteter og Katastrofer, for at vinde Tid til at overveje og træffe Bestemmelse om, hvad der erhvervsøkonomisk burde gøres for Landbruget. Og nu kommer man, tre Aar efter, med et Forslag i Afsnit II, som ligger aldeles paa Linie med, hvad der førtes igennem ved Oktoberforliget i 1931, blot med den Forskel, at dengang dækkedes Uanstændigheden med et Egenblad, som kaldtes Statslaan til Kommuneskatsbetaling, mens man nu ikke finder det nødvendigt at benytte Egenblad, nu kalder man det simpelt hen Tilskud, man aabent vedgaaer, at det er Tilskud, social Almisse til nogle af de mest forgældede Landbrugere; det behøver ikke blot at være Husmænd, det kan ogsaa være større Landbrugere, naar de givne Betingelser, som er foreslaaet i § 9, er til Stede, og de kan meget vel være til Stede for de større Landbrugere. Men det, der er det karakteristiske, er, at det er de mest forgældede, som faar social Almisseunderstøttelse, og vel at mærke for en meget stor Del paa Bekostning af de dygtigste, flittigste og i deres Dispositioner mest sobre Landmænd, som trods Krise har formaaet at bevare en lille Smule Formue, som trods Krise har formaaet at skaffe sig Indtægter ved deres Dygtighed og ved deres Flid. De skal skatte, de skal om jeg saa maa sige, have Lussinger paa 4 Maader til Fordel for de mest forgældede af deres Kolleger. De skal beskattes med højere Indkomst- og Formueskat, eller en af Delene, ligesom nu deres økonomiske Stilling er, og de skal beskattes igennem Mejeri- og Slagterifgiften, og endelig skal de beskattes, for saa vidt de, eller deres Børn eller Slægt, har lidt Sparemidler staaende i Sparekassen, gennem Sparekasserentens Nedsættelse. Paa

4 Maader skal de eventuelt bidrage til de mest forgældedes Almisseunderstøttelse. Jeg finder denne Fremgangsmaade forkastelig i sig selv som det polære Modstykke til virkelig erhvervsøkonomisk Krisehjælp — denne Krisehjælp har jo kun midlertidig Karakter ligesom den sociale Understøttelse ved Oktoberforliget 1931, den gælder kun med sit fulde Beløb for 2 Aar, og derefter er den gradvis aftagende — men det er yderligere forkasteligt, naar denne Hjælp skal tilvejebringes i Hovedsagen ved en ganske ensidig Forøgelse af Byrderne for det Landbrug, som endnu har lidt i Behold, som endnu har holdt Hovedet oven Vand, men som ogsaa i høj Grad lider under Krisen paa fjerde Aar.

Derfor synes det mig, at Afsnit II i hvert Fald i den Skikkelse, det her har, er absolut forkasteligt og uantageligt, og jeg tror ogsaa, at det store Flertal af danske Landbrugere denne Gang vil forstaa, hvad det i Virkeligheden er, der her bydes Landbruget af den højtærede Regering. Jeg tror, at Landbruget efterhaanden er kommet til det Standpunkt, at nu vil vi ikke have flere Skueretter og sociale Almisser, som, kort Tid efter at de er blevet gennemført, viser sig ikke tilnærmelsesvis at forslaa til Løsningen af det Problem, der ligger for. Det, man nu fra Landbrugets Side kræver og med stigende Styrke kræver, er, at der træffes erhvervsøkonomiske Foranstaltninger til en væsentlig Forbedring af Landbrugets Rentabilitet som Erhverv. (Undervisningsministeren [Borgbjerg]: Kom med et positivt Forslag). Jeg forstod, at den højtærede Undervisningsminister sagde: Kom med positive Forslag. Ja, jeg tror, at inden længe vil der for den danske Offentlighed foreligge positive Forslag, som vil overbevise enhver, der vil se sagligt og uhildet paa Spørgsmaalet, om, at det er bedre Veje frem for Landbruget end dem, der anvises i Afsnit II.

Med Hensyn til Afsnit III vil jeg gerne sige, at lige saa vist som dette Afsnit paa den ene Side indeholder væsentlige Forbedringer i Forhold til den gældende Moratorie- og Akkordordning, synes det mig, at det paa den anden Side indfører nye Bestemmelser, som er i allerhøjeste Grad skadelige og farlige, og som fra et Landbrugsstandpunkt i høj Grad maa beklages. Jeg vil her særlig nævne § 22, som med Rette er kaldt Auktionsparagraffen. Der staar i § 22, første Afsnit, at det Gældsudvalg, som skal nedsættes — det er jo i Virkeligheden blot et omdannet Akkordudvalg —, skal fremsætte Forslag til en Gældsordning